

Arrest

nr. 113 650 van 21 november 2013
in de zaak RvV X/ II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 30 mei 2013 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 29 april 2013.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 2 september 2013 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 26 september 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. WIJNANTS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat C. SMEKENS, die *loco* advocaat M. LECOMPTE verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché S. DUPONT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

Het door verzoeker niet betwiste feitenrelaas, zoals weergegeven in de bestreden beslissing, luidt als volgt:

“U, [M.Z.] verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten en van Pashtoun origine te zijn, afkomstig uit Kapisa. U bent geboren in het dorp Akhonzadgan nabij de stad Mahmoud Raqi in de provincie Kapisa. Buiten tijdens uw opleiding in het leger in Kabul de laatste 4-4,5 maanden voor uw vertrek uit Afghanistan, verbleef u ook steeds in uw geboortedorp in Kapisa. U bent niet gehuwd en heeft geen kinderen. U bent alleen naar België gekomen. Uw vader overleed 3 jaar geleden. Uw moeder en broers en zussen verblijven momenteel in uw regio in Kapisa.

U hebt Afghanistan verlaten omwille van problemen met de taliban.

De laatste 4-5 maanden voor uw vertrek uit Afghanistan volgde u een opleiding in het Military Training Center van het Afghaanse Nationale Leger (ANA) in Pul-e Charchi in Kabul, om u voor te bereiden op uw legerdienst. U volgde er de opleiding/specialisatie voor het onderhoud van de grote voertuigen. Na uw afstuderen had u 15 dagen vakantie en u belde naar uw familie in Mahmoud Raqi in Kapisa want u wilde hen graag gaan bezoeken. U vernam echter van uw vader dat er problemen waren gekomen met de taliban. Hij vertelde u dat kort na uw vertrek naar het leger in Kabul, deze problemen met de taliban waren begonnen. De lokale taliban van uw regio kwamen naar het huis van uw familie met de boodschap dat u, hun zoon, niet mocht dienen in het leger maar dat hij hen moest vervoegen in de jihad strijd. Indien u dit bevel niet zou inwilligen en indien ze u ergens zouden zien, dan zouden ze u vermoorden. Uit vrees voor uw leven besloot u niet meer naar huis terug te keren en het land te verlaten.

U ontvluchtte Afghanistan in jauza (mei-juni) 2007. U verbleef 3 jaar in de stad Isfahan in Iran en vertrok vandaar in het voorjaar van 2010 naar Europa. Tijdens uw reis verbleef u meer dan 6 maanden in Griekenland, 1 maand in Italië en 1 week in Frankrijk. U kwam in België aan op 4 augustus 2011 en vroeg asiel aan op 10 augustus 2011.

Bij terugkeer naar Afghanistan vreest u bedreigd en vervolgd te worden door de taliban. U vreest hierbij voor uw leven.

Ter ondersteuning van uw identiteit en asielaanvraag legt u volgende documenten voor: uw verkiezingskaart, 2 certificaten van de opleiding die u volgde bij het Afghaanse Nationale Leger (ANA), uw werkbadge en volgnummer bij ANA, enkele foto's en de enveloppe waarin deze documenten naar België werden verstuurd."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1.1. In een eerste middel voert verzoeker de schending aan van *"het recht van verdediging door een gebrek, onduidelijkheid en dubbelzinnigheid in de motivering van de beslissing"*, van artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) en van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen.

2.1.2. Uit de bewoordingen van het middel blijkt dat verzoeker het geschonden geachte recht van verdediging volledig ophangt aan de kwaliteit van de motieven van de bestreden beslissing. Indien wordt geoordeeld dat zijn grief dienaangaande geen grond heeft, brengt dat dan ook meteen met zich dat de grief gegrond op de schending van de rechten van verdediging alleen al om die reden hetzelfde lot wacht.

2.1.3. Wat de aangevoerde schending van de uitdrukkelijke motiveringsplicht betreft, zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet, merkt de Raad op dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in de beslissing gelezen kunnen worden zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is voldaan aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet (RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.358; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.357; RvS 21 september 2005, nr. 149.149; RvS 21 september 2005, nr. 149.148). Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hem niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. De Raad stelt vast dat verzoeker, die zich verzet tegen de motieven van de bestreden beslissing, in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

2.1.4. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven houdt in dat de bestreden beslissing op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. De materiële motiveringsplicht zal *in casu* worden onderzocht in het licht van de voorwaarden tot toekenning van de vluchtelingenstatus, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en de subsidiaire

beschermingsstatus, zoals bepaald in artikel 48/4 van dezelfde wet. Daarbij moet in acht genomen worden wat volgt:

2.1.5. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 204). De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.1.6. De bestreden weigering tot toekenning van de vluchtelingenstatus wordt gemotiveerd als volgt :

“Op basis van uw verklaringen wordt door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) geconcludeerd dat u geen gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie aangetoond heeft.

De reden waarom u niet in aanmerking komt voor een erkenning als vluchteling in de zin van de Vluchtelingenconventie, is omdat u de problemen die u verklaart te hebben gehad in Afghanistan en dewelke ook de rechtstreekse aanleiding waren voor uw vlucht en asielaanvraag in België niet op voldoende overtuigende wijze kan aantonen en omdat bovendien deze problemen 6 jaar na de door u aangehaalde feiten sowieso als niet meer actueel worden beschouwd.

Hoewel het CGVS uw verklaringen over het feit dat u een opleiding volgde in het Kabul Military Training Center in Pul-e Charchi in 2007 ter voorbereiding van uw legerdienst niet wil betwisten, toont u op basis van diezelfde verklaringen niet op voldoende en voldoende overtuigende wijze aan dat u op dit moment bij een huidige terugkeer naar Afghanistan een persoonlijke en doelgerichte vrees heeft voor vervolging vanwege de taliban. Dit omwille van volgende twee redenen.

In eerste instantie komen uw verklaringen over de problemen die u 6 jaar geleden zou hebben verkregen met de taliban naar aanleiding van uw toetreding tot het Afghaanse Nationale Leger en de opleiding die u volgde in Kabul ter voorbereiding op uw legerdienst, op verschillende punten eerder vaag, vreemd en weinig overtuigend over, waardoor de geloofwaardigheid van wat u hier vertelt dan ook ernstig in twijfel kan getrokken worden.

Zo heeft u eigenlijk geen idee wanneer juist het probleem met de taliban voor u begon, u kan hierover alleen maar zeggen dat uw vader u vertelde dat het begon nadat u vertrok naar Kabul voor uw opleiding bij het leger (CGVS, p. 12). U weet ook niet hoeveel keer de taliban zouden gekomen zijn naar het huis van uw familie, u denkt twee keer. Maar wanneer ze juist zouden gekomen zijn en hoelang er dan tussen die twee bezoeken zou geweest zijn, daar heeft u ook niet het minste idee van. U werd gewoon verteld door uw vader dat ze gekomen waren en dat u niet naar huis moest komen want dat u anders jihad zou moeten doen (CGVS, p. 12). Als u dan gevraagd wordt of u hierover dan niet meer in detail doorvroeg bij uw familie, het ging immers toch om u persoonlijk, dan kan u hier alleen maar op antwoorden dat ze gewoon zeiden dat het voor u niet mogelijk was om naar huis te komen want dat de taliban u niet met rust zouden laten (CGVS, p. 13). Ook over deze jihad die u dan met hen zou moeten doen kan u verder niets meer specifiek vertellen. Dat zouden ze niet gezegd hebben en u was daar ook niet dus u weet het niet (CGVS, p. 13). Wanneer u dan nog een keer de vraag wordt gesteld of u dan niet meer doorvroeg aan uw vader wat er concreet gebeurd en gezegd was, dan kan u hier alleen maar op antwoorden dat uw familieleden analfabeten zijn en dat dat het enige was wat ze u vertelden

(CGVS, p. 13). Uw antwoorden hier blijven zeer weinig concreet en weinig zeggend, wat toch bijzonder vreemd overkomt aangezien het hier toch om uw eigen persoonlijke situatie en problemen gaat. Met dergelijke verklaringen wekt u eerder een indruk van desinteresse in net die problemen die de directe aanleiding zouden zijn geweest voor uw vlucht uit uw land van herkomst. Dergelijke houding ondermijnt dan ook op fundamentele wijze uw geloofwaardigheid.

U zou ook nooit met iemand van uw werk of van de opleiding die u volgde gesproken hebben over deze problemen en de enige reden die u hiervoor kan geven is dat ze dan over u getwijfeld zouden hebben en dat u dan problemen zou gekregen hebben (CGVS, p. 13). Ook heeft u nooit een poging gedaan om een klacht of aangifte van deze problemen in te dienen bij de autoriteiten of bij de politie (CGVS, p. 14). Verder stelt u dat indien u het leger zou geïnformeerd hebben dat u wilde stoppen met uw werk/dienst daar dat ze u dan gedwongen zouden hebben om te blijven en uw 'duty' af te maken, dus dat u ook ontsnapt bent van het leger (CGVS, p. 14). Hierbij kan meteen de nuancering en opmerking gemaakt worden dat u niets te vrezen heeft vanwege het Afghaanse Nationale Leger omwille van het feit dat u bent vertrokken zonder hen op de hoogte te brengen en zonder uw 'duty' af te maken. Uit objectieve informatie waarover het CGVS beschikt en die ook werd toegevoegd aan uw administratief dossier blijkt dat er in Afghanistan geen berichten zijn van bestraffing na desertie uit het leger (zie Algemeen Ambtsbericht Afghanistan 2011, p. 25, toegevoegd aan administratief dossier).

In tweede instantie wordt door het CGVS geoordeeld dat deze problemen met de taliban, die u verklaart in 2007 voor uw vertrek uit Afghanistan te hebben gehad en waaraan door het CGVS weinig geloof wordt gehecht, nu 6 jaar na datum sowieso niet meer als actueel kunnen worden beschouwd. Het komt zeer onwaarschijnlijk en zeer weinig aannemelijk over dat u nu in 2013, 6 jaar nadat u enkele maanden een opleiding volgde bij het leger, bij een huidige terugkeer naar Afghanistan nog steeds omwille hiervan zou geviseerd worden door de taliban. Hierbij kan bovendien opgemerkt worden dat wanneer u hier meer specifiek naar gevraagd wordt, naar contact dat u heeft met uw familie in Afghanistan sinds uw vertrek en naar wat u weet van de huidige stand van zaken van de problemen die u daar jaren geleden had, dat uw verklaringen dan opnieuw getuigen van weinig interesse in uw eigen zaak en eerder vaag en weinig concreet overkomen. In het begin van het interview vertelt u dat u uw moeder één of twee keer per maand belt, gewoon om te weten hoe het met haar gaat (CGVS, p. 10). Ook toen u 3 jaar in Iran was had u contact met uw familie, opnieuw gewoon om nieuws te krijgen en om te zien of alles ok was (CGVS, p. 15). Het feit dat hier nergens uit uw verklaringen blijkt dat u ook maar zou geïnformeerd hebben naar de situatie en verdere ontwikkelingen van uw probleem in Afghanistan na uw vertrek, komt toch vreemd over en wekt opnieuw deze houding van desinteresse in uw eigen situatie. Wanneer u dan naar het einde van het interview toe meer specifiek gevraagd wordt naar wat u weet over de verdere evolutie en huidige situatie van de problemen die u had voor uw vertrek, dan blijft uw antwoord opnieuw zeer weinig zeggend en eerder oppervlakkig. U kan alleen maar zeggen dat het er nog steeds hetzelfde is, dat er nog steeds dezelfde mensen zijn en dat het land tot op dit moment nog steeds niet veilig is (CGVS, p. 14). Als u dan gevraagd wordt om meer op uw persoonlijke problemen en uw situatie te focussen, wat uw familie u hierover precies vertelt, dan kan u opnieuw alleen maar het eerder vage en weinig zeggende antwoord herhalen dat u nog steeds in gevaar bent en dat ze u niet zullen laten gaan als u zou terug gaan (CGVS, p. 14). Op de vraag of u iets meer van concrete gegevens kan aanbrengen die erop kunnen wijzen dat u nu, 6 jaar na uw vertrek uit Afghanistan, nog steeds persoonlijk en doelgericht zou geviseerd worden door de taliban, kan u slechts het weinig specifieke en eerder oppervlakkige antwoord geven dat iedereen daar toch over weet dat als je een target bent en als ze jou bedreigen dat de tijd daar dan geen verandering in zal brengen, dat ze je zelfs na 5 of 10 jaar nog zullen vinden en dat ze zullen doen wat ze willen (CGVS, p. 14). Tot slot wordt u dan gevraagd of uw familie na uw vertrek uit Afghanistan nog iets vernomen heeft van de taliban of op de één of andere manier nog werd gecontacteerd door de taliban, zowel tijdens dat u in Iran was als nu meer recent. U antwoordt van niet en voegt daaraan toe dat ze niet elke keer terugkomen, maar dat ze weten wat te doen als je niet naar hen luistert (CGVS, p. 14). Sinds uw vertrek 6 jaar geleden uit Afghanistan heeft uw familie dus niets meer gehoord van de taliban, wat toch vreemd overkomt aangezien u nu verklaart dat de taliban nog steeds naar u specifiek op zoek zouden zijn, dat u bij een actuele terugkeer nog steeds een doelgerichte en persoonlijke vervolging heeft te vrezen vanwege de taliban (CGVS, p. 14). Indien de taliban nu nog werkelijk naar u op zoek zouden zijn, dan zou toch logischerwijze van hen verwacht worden dat ze na uw vertrek ten minste nog naar u zouden komen informeren zijn bij uw familie. Dergelijke vreemde en weinig logische verklaring stelt opnieuw ernstige vragen bij de geloofwaardigheid van wat u vertelt en wijst er bovendien duidelijk op dat u op dit moment bij een actuele terugkeer naar Afghanistan niets te vrezen heeft.

Tot slot kan ook nog kort de bemerking gemaakt worden dat u verklaart voor uw aankomst in België een maand in Italië te hebben verbleven en een week in Frankrijk (CGVS, p. 15-16). U heeft echter in geen van beide landen asiel aangevraagd en de enige reden die u hiervoor kan geven is dat u het niet deed omdat mensen onderweg u zouden gezegd hebben dat het beter was om naar België te komen (CGVS, p. 15-16). Van een asielzoeker die zijn land van herkomst verlaat uit vrees voor vervolging wordt logischerwijze en redelijkerwijze verwacht dat hij internationale bescherming aanvraagt en de asielinstanties contacteert in het eerste veilige land waar hij aankomt en zeker indien hij daar meer dan een paar dagen verblijft. Het feit dat u dit tot twee keer toe niet blijkt te hebben gedaan, ondermijnt dan ook de ernst van uw vrees.

Na al uw verklaringen grondig te hebben bestudeerd kan samenvattend worden gesteld dat u op basis van uw verklaringen geen gegronde persoonlijke en doelgerichte vrees voor vervolging aantoonst bij een huidige terugkeer naar Afghanistan. U komt dan ook niet in aanmerking voor de toekenning van de vluchtelingenstatus noch voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 § 2 a en b van de Vreemdelingenwet.

De door u aangebrachte documenten kunnen aan deze conclusie niets wijzigen. Hier kan meteen ook al de opmerking gemaakt worden dat u geen taskara of Afghaans identiteitsbewijs kan voorleggen. De documenten die u neerlegt in verband uw opleiding en voorbereiding tot uw legerdienst bij ANA in 2007 worden zoals eerder aangehaald niet betwist door het CGVS. Deze vormen echter geen bewijs voor uw persoonlijke problemen met de taliban. Bovendien kan hierbij opgemerkt worden dat de foto's die u voorlegt geposeerd overkomen. Hier komt het vreemd over dat u geen foto's kan voorleggen van tijdens de trainingen en de opleiding in een duidelijke en spontane context/omgeving. Hieraan dient eveneens nog te worden toegevoegd dat uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie aan het administratieve dossier is toegevoegd, dat Afghaanse documenten zeer weinig waarde hebben gezien de hoge graad van corruptie in Afghanistan. Veel valse documenten zijn ook na onderzoek door Afghaanse deskundigen niet van authentieke documenten te onderscheiden. Afghaanse documenten hebben bijgevolg slechts een zeer beperkte bewijswaarde bij het vaststellen van de geloofwaardigheid van het asielrelaas en de identiteit van een Afghaanse asielzoeker.

[...]

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2.1.7. De voormelde motieven zijn pertinent omdat ze betrekking hebben op de kern van het relaas – daarbij inbegrepen het onderzoek naar het actuele karakter ervan- en vinden steun in de stukken van het dossier, zodat het aan verzoeker toekomt ze met concrete argumenten te weerleggen. De algemene bewering van verzoeker dat uit zijn verklaringen duidelijk is gebleken dat hij voldoende redenen had om minstens te vermoeden dat zijn leven en vrijheid in gevaar zijn in zijn land van herkomst en het argument dat de verwerende partij niet heeft geantwoord op zijn individuele motieven volstaan daartoe uiteraard niet. Zo evenmin de algemene stelling dat verzoeker zijn wantrouwen ten opzichte van de eigen autoriteiten heeft meegenomen naar de asielinstanties van het onthaalland, zonder daarbij evenwel aan te geven welke gevolgen dat heeft gehad voor zijn verklaringen en op welke wijze dit mogelijk tot een andere beslissing zou hebben kunnen geleid.

2.1.8.1. Verzoeker werpt op dat de verwerende partij een dubbele tong heeft, in die zin dat niet betwist wordt dat hij een opleiding volgde in het leger maar dat bij de analyse van de stukken dit plots wel in twijfel wordt getrokken. Voorts meent verzoeker dat het uitermate bevreemdend is dat de verwerende partij in eerste instantie wel geloof hecht aan zijn militaire opleiding om nadien bepaalde punten, los van hun globale context te gaan betwisten. Zij vergeet, zo gaat verzoeker verder, bewust rekening te houden met de specifieke omstandigheden welke eigen zijn aan de Afghaanse samenleving en de relatie tussen vader en zoon en beperkt zich tot betwistingen voor de betwistingen zonder rekening te houden met vaststaande gegevens, zoals het feit dat verzoeker opleiding volgde en niet aanwezig was toen de problemen met de taliban bij hem thuis plaatsvonden, zodat het onmogelijk is voor hem om te weten hoe vaak de Taliban is langsgeweest. Het is ook onmogelijk om te weten wat hij specifiek voor de Taliban zou moeten doen zonder effectief aan te sluiten. Iets anders verklaren zou een manifeste leugen

hebben betekend. De Taliban is geen regulier leger waar er strikte opdelingen zijn. Het is een terroristische organisatie. Verzoeker wijst er voorts op dat communicatiemiddelen niet goedkoop en vrij beschikbaar zijn, alsook dat hij, mede gelet op de algemene zeden en familiale hiërarchie, niet zonder meer zijn vader kon 'verhoren'. Als zijn vader aangeeft : *"zo is het want de Taliban is gekomen"*, dan is dit een feit dat niet voor betwisting of vragen openstaat. Tenslotte stelt verzoeker dat de reden waarom hij geen aangifte kon doen zijn gegronde vrees was om verplicht te worden zijn dienst af te werken waarbij de mogelijkheid zeer reëel was dat hij in gevaarlijk gebied zou geplaatst worden om vluchtpogingen onmogelijk te maken. De internationale documenten zijn uiteraard slechts een indicatie en bevatten niet de waarheid zoals deze geleefd wordt door de Afghaanse bevolking of militairen: het is te gemakkelijk om te zeggen dat de wet niet wordt toegepast en dat niemand ze afdwingt. De realiteit is echter veel genuanceerder.

2.1.8.2. In eerste instantie dient erop te worden gewezen dat de verwerende partij, luidens de bewoordingen van de bestreden beslissing, niet betwist dat verzoeker een militaire opleiding volgde ter voorbereiding van zijn legerdienst. In die zin kunnen de voorbehouden die worden gemaakt omtrent de voorgelegde foto's als overtollig worden aangemerkt zodat verzoeker geen belang heeft bij zijn kritiek dienaangaande. De verwerende partij kan echter wel worden bijgetreden waar zij stelt dat het feit dat deze militaire training niet betwist wordt, niet volstaat om verzoeker de vluchtelingenstatus toe te kennen. Terwijl van een asielzoeker in alle redelijkheid kan worden verwacht dat hij gedetailleerde informatie zou kunnen verstrekken over de kernelementen van zijn asielrelaas, bleef verzoeker onaannemelijk vaag op verschillende vlakken. Zo kon hij niet weergeven wanneer juist de problemen met de Taliban begonnen, hoeveel keer de Taliban zou gekomen zijn naar het huis van zijn familie, wanneer ze juist zouden gekomen zijn en hoelang er dan tussen die twee bezoeken zou geweest zijn. Verzoeker verschuilt zich achter het feit dat hij ingevolge zijn opleiding niet thuis was en dat hij zijn vader hierover niet verder kon bevragen, enerzijds omdat dat niet zou passen volgens de regels van de Afghaanse familiale hiërarchie, en anderzijds omdat communicatiemiddelen niet goedkoop en vrij beschikbaar zouden zijn. Deze argumenten zijn echter niet van aard om verzoekers onwetendheden te vergoelijken. Toen verzoeker werd geconfronteerd met de vraag waarom hij bij zijn vader niet had doorgevraagd omtrent wat er concreet gebeurd en gezegd was, verklaarde hij dat zijn familieleden analfabeet zijn en niet meer vertelden. Verzoeker betoogt nu dan wel dat het niet past binnen de tradities dat hij bij zijn vader verder zou informeren, maar dit is een blote bewering zonder die verder geen steun vindt in zijn eerdere verklaringen. Verzoeker maakt niet aannemelijk dat hij niet bij zijn vader terecht zou kunnen om meer informatie te bekomen over zijn eigen lot, zo ook wanneer hij deze informatie nodig zou hebben om zijn asielaanvraag te ondersteunen. Uit de verklaringen van verzoeker blijkt niet dat hij tijdens de contacten met zijn familie verdere vragen zou hebben gesteld aangaande deze problemen met de Taliban, ondanks het feit dat deze problemen rechtstreeks met hem verband hielden. Het feit dat hij nagelaten heeft zich grondig te informeren aangaande deze bezoeken van de Taliban en de daaruit volgende problemen, wat eveneens de concrete vluchtaanleiding is voor verzoeker, wekt dan ook, zoals de verwerende partij dat terecht stelt, een indruk van desinteresse, wat op ernstige wijze de ernst en geloofwaardigheid van deze problemen met de Taliban aantast. De bewering van verzoeker dat de communicatiemiddelen niet goedkoop en vrij beschikbaar zijn doet hieraan geen afbreuk: dit heeft verzoeker blijkbaar niet belet om wel degelijk contacten te hebben met zijn familie, zodat ze geen afdoende verschoningsgrond kan vormen voor zijn onwetendheden en vage verklaringen. Verzoekers beschouwingen over de jihad en het feit dat hij pas kan weten wat dat inhoudt als hij zou worden gerekruteerd, zijn ter zake niet relevant: er werd door de verwerende partij gepeild naar hetgeen werd gezegd door de Taliban toen die zijn ouderlijk huis kwamen opzoeken, en ter zake werd reeds vastgesteld dat verzoeker hier bitter weinig informatie over kan geven.

2.1.8.3. De desinteresse die verzoeker etaleert strekt zich verder uit: gevraagd of er mensen in de opleiding waren met dezelfde problemen met de Taliban, stelde verzoeker het niet te weten (gehoorverslag GVS, adm. doss. stuk 4, p 13). Daarbij komt nog dat hij zelf nooit over zijn eigen problemen sprak ten aanzien van mensen die de opleiding samen met hem volgden en die mogelijks lotgenoten zouden kunnen zijn geweest en dat hij noch bij de autoriteiten, noch bij de legerleiding enige poging zou hebben gedaan om het probleem aan te kaarten, laat staan klacht in te dienen. Zijn verklaring: *"ze kunnen niets doen. Het was niet mogelijk, het leger met hulp van 52 andere landen ze bevechten de Taliban maar ze kunnen de oorlog tegen hen niet winnen"* (ibid. p 14) volstaat niet om te verklaren waarom hij het probleem met de Taliban, dat onmiskenbaar was gerelateerd aan zijn toetreding tot het leger. Ook zijn verklaring dat, indien hij het zou hebben gezegd, het leger hem zou dwingen om zijn *"duty"* af te maken en dat hij om die reden zou zijn ontsnapt, is niet aannemelijk: uit de informatie in het administratief dossier blijkt dat er in Afghanistan geen berichten zijn van bestraffing na desertie. Verzoeker poneert dan wel dat deze documentatie slechts een indicatie zijn en niet de

waarheid bevatten zoals die wordt geleefd door de Afghaanse bevolking en de militairen en dat het gemakkelijk te zeggen is dat de wet niet wordt toegepast en niemand dat afdwingt, terwijl de werkelijkheid veel genuanceerder is, maar hij geeft zich andermaal over aan blote beweringen die op geen enkele wijze worden gestaafd, zodat de informatie en de gevolgtrekkingen van de verwerende partij ook op dat vlak onverminderd staande blijft. Verzoekers argument, in zijn verzoekschrift, dat de mogelijkheid bestond dat verzoeker in een gevaarlijk gebied zou worden geplaatst om vluchtpogingen onmogelijk te maken, is andermaal niet meer dan een niet gestaafde bewering, die om die reden niet dienstig is om de betreffende motivering in een ander daglicht te stellen.

2.1.9.1. Aangaande de vaststellingen van de Commissaris-generaal met betrekking tot de actualiteit van de door verzoeker aangehaalde problemen, stelt verzoeker dat het opmerkelijk is dat geen rekening werd gehouden met de beschikbare informatie. Uit het administratief dossier blijkt dat de streek van verzoeker uitermate onveilig is, minstens tot zeer recent was. De taliban heeft de controle over het betrokken gebied en de overheidstroepen en veiligheidsdiensten zijn louter *pro forma* (overdag) aanwezig. Uit deze informatie blijkt dat er algemene onveiligheid heerst in verzoekers regio van herkomst. Als hij informeert naar de situatie van de familie, is het duidelijk dat hij steeds vreest voor hun leven. Afghaanse mannen tonen hun emoties niet: het is dus reeds een sterk teken om regelmatig contact te houden met de familie en te informeren naar hun toestand om aan te geven dat men in angst leeft dat hen iets zou overkomen. Gelet op dit alles kan verzoeker bezwaarlijk een gebrek aan interesse worden verweten.

2.1.9.2. Verzoeker kan zich niet steunen op de algemene situatie ter plaatse- waarover trouwens meer bij de beoordeling van het tweede middel inzake de subsidiaire beschermingsstatus- om zijn individuele, actuele vrees voor vervolging aannemelijk te maken. Zoals de verwerende partij al stelde in de bestreden beslissing, verklaarde verzoeker dat zijn familie sedert zijn vertrek uit Afghanistan 6 jaar geleden niets meer hoorde van de Taliban, hetgeen er inderdaad aan in de weg staat dat verzoeker nog een objectieve en persoonlijke vervolgingsvrees heeft omwille van zijn opleiding in het verleden bij het leger. Verzoekers actuele vrees moet niet alleen subjectief aanwezig zijn, maar moet ook kunnen worden geobjectiveerd, hetgeen *in casu* niet het geval is, gezien zijn eigen verklaringen. Verzoekers argumentatie over het inhouden van emoties doet geen afbreuk aan het feit dat zijn familie geen contact meer heeft gehad en geen problemen meer heeft ondervonden door de Taliban, en er zelfs niet meer werd geïnformeerd naar verzoeker. Gelet op het ontbreken van enig concreet element dat er op zou wijzen dat verzoeker nog zou worden geviséerd, kan de verwerende partij worden bijgetreden waar zij stelt dat hij niet heeft aangetoond dat zijn problemen nog actueel zouden zijn.

2.1.10. Ten slotte, waar verzoeker opwerpt dat zijn korte verblijf in Italië en Frankrijk relevant kan zijn in het kader van de Dublinprocedure maar geen uitstaans heeft met de geloofwaardigheid van zijn asielrelaas, kan hij niet worden bijgetreden. Dat verzoeker niet onmiddellijk na het ontvluchten van zijn land van herkomst asiel aanvraag, haalt de geloofwaardigheid van verzoekers asielmotieven wel degelijk ernstig onderuit. Immers kan van een asielzoeker redelijkerwijze worden verwacht dat hij meteen na aankomst in een veilig land op zoek gaat naar internationale bescherming en ernstige inspanningen onderneemt om deze te bekomen. Het feit dat verzoeker noch in Italië, noch in Frankrijk asiel heeft aangevraagd is een indicatie dat hij internationale bescherming niet dringend noodzakelijk achtte en relateert als dusdanig de ernst van de door hem geschetste vervolging.

2.1.11. Gelet op hetgeen voorafgaat, kan de verwerende partij worden bijgetreden waar zij stelt dat verzoeker geen gegronde vrees voor vervolging in de vluchtelingenrechtelijke zin heeft aangetoond. De hiervoor geschetste overwegingen maken een onderzoek naar de verdere invulling van het vluchtelingenbegrip, en de theoretische beschouwingen omtrent de "*bescherming*" overbodig. Het eerste middel is niet gegrond.

2.2.1. In wat kan worden beschouwd als een tweede middel voert verzoeker een "*schending van het recht van verdediging door een gebrek, onduidelijkheid en dubbelzinnigheid in de motivering van de beslissing*" aan. Dit middel is gericht tegen de weigering van de subsidiaire bescherming.

2.2.2. Wat betreft de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus dient er in eerste instantie op te worden gewezen dat hierboven reeds werd vastgesteld dat verzoekers asielrelaas niet geloofwaardig is en zijn vrees voor vervolging hoe dan ook niet actueel. De Raad meent dat verzoeker dan ook niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a) of b) van de wet van 15

december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

2.2.3. De subsidiaire beschermingsstatus kan echter worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoeker een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige of niet actueel bevonden asielrelaas, en dit wanneer in de regio van herkomst een situatie heerst van willekeurig geweld in het kader van een internationaal of binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c), van de voormelde wet .

2.2.4.1. Wat de subsidiaire bescherming betreft zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, betoogt verzoeker dat de informatie van de Commissaris-generaal wordt tegengesproken door het reisadvies van de FOD Buitenlandse Zaken waarin de situatie als uiterst onveilig wordt beschreven. Voorts merkt hij op dat de verwerende partij zich moet baseren op recente, accurate informatie welke gedragen wordt door internationale bevindingen en rapporten. De meest recente informatie die de verwerende partij gebruikt is reeds drie jaar oud en is geen accurate weergave van de situatie ter plaatse. Zij tracht aan deze lacune tegemoet te komen door 'recente' informatie te voegen aan het administratief dossier. Deze recente informatie is echter niet bevestigd door internationale rapporten en berust op een eenzijdige interpretatie van onvolledige gegevens. Verzoeker verwijst onder meer naar het verslag van CEDOCA waar staat aangegeven dat de provincie van verzoeker uiterst onveilig is. De appreciatiemarge waarvan sprake in de bestreden beslissing moet in geval van twijfel steeds in het voordeel van de aanvrager gelden.

2.2.4.2. De motivering inzake de subsidiaire beschermingsstatus voor wat betreft de beoordeling van de situatie als bedoeld onder artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, luidt als volgt:

“Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afgaanse asielzoeker door het CGVS ook een beschermingsstatus krijgen ten gevolge van de algemene situatie in zijn regio van herkomst. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken.

Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan, dient in casu de veiligheidssituatie in het district Mahmoud Raqi van de provincie Kapisa te worden beoordeeld.

Bij herevaluatie van de actuele veiligheidssituatie wordt het rapport “UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan” van 17 december 2010 in rekening genomen. UNHCR oordeelt dat in het licht van de verslechterde veiligheidssituatie in bepaalde delen van Afghanistan en de toename van het aantal burgerslachtoffers, de situatie in de provincies Helmand, Kandahar, Kunar en delen van Ghazni en Khost gekenmerkt wordt als een situatie van veralgemeend geweld. Volgens UNHCR hebben Afgaanse asielzoekers uit deze regio's mogelijks nood aan internationale bescherming.

Bijkomend en rekening houdend met het volatiele karakter van het gewapend conflict, dienen de asielaanvragen van Afghanen die claimen andere regio's te zijn ontvlucht omwille van het veralgemeend geweld, elk nauwgezet onderzocht te worden in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de vroegere verblijfplaats. Nergens in deze UNHCR richtlijnen wordt geadviseerd om voortgaande op een analyse van de veiligheidssituatie aan Afghanen afkomstig uit het district Mahmoud Raqi van de provincie Kapisa een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR heeft na december 2010 geen update meer vrijgegeven van deze “Eligibility Guidelines” en deze richtlijnen zijn dus nog steeds geldig.

Uit een analyse van de veiligheidssituatie door CEDOCA (zie de aan het administratief dossier toegevoegde SRB “Veiligheidssituatie Afghanistan, Deel I: Beschrijving van het conflict” dd. 22 maart 2013) blijkt dat het totaal aantal veiligheidsincidenten en burgerslachtoffers sinds het begin van de winter in 2011 is gedaald en deze daling zich verder heeft doorgezet voor het ganse jaar 2012. De veiligheidssituatie is nog steeds verschillend naargelang de regio. De Secretaris-generaal van de Verenigde Naties, het UNHCR en de Afghanistan NGO Safety Office situeren de kern van het conflict in het zuiden, zuidoosten en oosten van het land.

Uit een bijkomende regionale analyse van de veiligheidssituatie door CEDOCA (zie de aan het administratief dossier toegevoegde SRB "Veiligheidssituatie Afghanistan, Deel II: Regionale Analyse" dd. 21 maart 2013) blijkt dat het geweld in Kapisa geconcentreerd is een aantal specifieke districten. Andere districten, waaronder het uwe, kunnen omschreven worden als rustig tot zeer rustig.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in het district Mahmoud Raqi van de provincie Kapisa actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in uw regio aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet."

2.2.4.3. Verzoeker kan niet worden bijgetreden waar hij stelt dat de informatie waarop de verwerende partij zich heeft gesteund meer dan drie jaar oud, en dus achterhaald zou zijn. Zij verwijst weliswaar naar de "UNHCR Eligibility Guidelines" van 17 december 2010, en het feit dat op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing geen update werd vrijgegeven van deze guidelines waardoor de erin opgenomen richtlijnen nog steeds geldig zijn, maar gaat verder over tot een analyse van de situatie ter plaatse, zich daarbij steunend op een analyse van de veiligheidssituatie door CEDOCA, met name de SRB "Veiligheidssituatie Afghanistan, Deel I: Beschrijving van het conflict" van 22 maart 2013 en de SRB "Veiligheidssituatie Afghanistan, Deel II: Regionale Analyse" van 21 maart 2013. De op het moment van de bestreden beslissing vigerende guidelines moeten dus worden samengelezen met de beide actuele SRB's. Waar verzoeker voorts aangaande deze SRB's stelt dat deze niet bevestigd zijn door internationale rapporten en op een eenzijdige interpretatie van onvolledige gegevens berusten, dient erop te worden gewezen dat deze SRB's gebaseerd zijn op een veelheid van onafhankelijke, betrouwbare en neutrale bronnen en werden opgesteld door een gespecialiseerd en onpartijdig ambtenaar.

2.2.4.4. Verzoeker stelt dat uit het document van CEDOCA en andere algemene bronnen duidelijk blijkt dat er geen sprake is van veiligheid in zijn district.

2.2.4.5. Uit de samenlezing van de SRB's van maart 2013 blijkt, wat de provincie Kapisa betreft, dat het geweld er met 48% is gestegen (SRB Beschrijving van het conflict – Hoofdstuk Geografische spreiding van het geweld – p 33), dat Kapisa een prioriteit is voor de ANSF (Afghan National Security Forces), dat zij de zuidelijke districten Nijrab, Alasay en Tagab niet onder controle krijgen, hetgeen resulteerde in een toename van het aantal burgerslachtoffers, dat de wegen van en naar Mahmud-i Raqi regelmatig IED-aanslagen ondergaan, en dat "de overige districten, Koh Band en de twee Kohistan's" zeer rustig blijven (SRB Regionale analyse, Hoofdstuk Kapisa, p 11-12). Uit deze laatstvermelde informatie blijkt niet dat er een duidelijke beoordeling is van de veiligheidssituatie in Mahmud –i Raqi - er wordt slechts gesproken over drie onveilige districten Nijrab, Alasay en Tagab en drie rustige districten, Koh Band en de twee Kohistan's. De Raad is dan ook van oordeel dat het administratief dossier geen afdoende informatie bevat aangaande de situatie in Mahmud-i Raqi, het district met betrekking tot hetwelke niet door de verwerende partij wordt betwist dat verzoeker ervan afkomstig is. De Raad ontbeert de nodige onderzoeksbevoegdheid om deze situatie te onderzoeken zodat één en ander noodzakelijkerwijze leidt tot de vaststelling dat het de Raad aan essentiële ontbreekt elementen om te oordelen over de nood aan subsidiaire bescherming van verzoeker. Met andere woorden: de Raad kan niet komen tot de in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 1° van de Vreemdelingenwet bedoelde bevestiging of hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen te moeten bevelen.

2.2.4.6. Bijgevolg moet de bestreden beslissing overeenkomstig artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet worden vernietigd in zoverre zij betrekking heeft op de weigering van de subsidiaire beschermingsstatus en worden teruggezonden naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 29 april 2013 wordt vernietigd in zoverre zij de subsidiaire beschermingsstatus weigert.

Artikel 3

De zaak wordt teruggezonden naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenentwintig november tweeduizend dertien door:

mevr. A. WIJNANTS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

A. WIJNANTS